

Fabrikas meiteņu dziesma

Daudzi fabrikanti domā, ka pēc tam viss sāksies. Nē – viss beigsies.

"Talantu fabrikas 4" skatītāji, protams, pievēršas censoņiem, kuri vismaz uz pāris mēnešiem (daži gan mazāk) top par televīzijas zvaigznēm, proti, tiem, kas sevi uzskata par solistiem: ik sestdienu telekanāli raida fabrikantu kārtējo koncertu. Bet skatuves dziļumā allaž stāv divas jaukas meitenes, kurām skatītāju uzmanība tiek pievērsta mazāk.

Žēl, ka tā. Jo viņu balsis, kaut arī tās pilda fona funkcijas, tomēr skan daudz tīrāk, interesantāk, burvīgāk... Tas, protams, subjektīvs viedoklis. Iespējams, šis fona skanējums ir labāks divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, tāpēc, ka meitenes necenšas par varītēm tēlot superzvaigznes. Otrkārt, viņas patiešām mācās dziedāt un dara to nopietni. Šīs meitenes ir Aija (Amber) un Vineta. "Fabrikas" otrā plāna vokālistes. Tās, kuras kuplina kārtējās "zvaigznes" nereti šķidro dziedājumu.

— Neesat domājušas, ka pašas varētu piedalīties "Talantu fabrikā"?

Vineta: — Nē, jo man jāmācās. Esmu Latvijas Mūzikas akadēmijas studente. Patiesību sakot, tas ir ļoti atbildīgs solis — iet publikas priekšā un dziedāt. Tāpēc vismaz pagaidām esmu tikai fona dziedātāja.

Aija: — Pašā pirmajā "Fabrikā" man bija doma piedalīties. Taču "Fabriku" vairāk uztveru kā darbu. Šobrīd man ir interesanti tāpat — būt tur iekšā. Tas ir ļoti svētīgi: katru nedēļu televīzijā paskatīties uz sevi no malas. Mēs ļoti daudz strādājam: katru nedēļu uztaisīt vairākas dziesmas tā, lai tās patiešām skanētu, — tas ir liels darbs.

— Ka jūsu abu izpildījums ir kvalitatīvs, to es dzirdu... Bet ar dažiem fabrikantiem tā ir, kā ir.

Aija: — Katram jau ir tiesības darīt to, ko viņš vēlas.

— Bet vai tas jārāda televīzijā?

Aija: — Tās savukārt ir televīzijas tiesības.

— Cik no fabrikantiem varētu nopietni uzsākt dziedātāja karjeru?

Aija: — Labi ja viens... Viņiem visiem dotas vienādas starta pozīcijas. Kā viņi tālāk izmantos šīs iespējas, tas jau ir viņu ziņā.

Vineta: — Tagad viņi vēl nesaprot, ka pēc "Fabrikas" viņiem blakus vairs nebūs visa tā mašīnērija, kas ir tagad.

Aija: — Daudzi no viņiem šobrīd domā, ka pēc tam viss tikai sāksies. Nē, tieši otrādi — viss beigsies. Daudziem beigsies.

— Aija, tavs skatuves vārds ir Amber. Tas nozīmē, ka tev jau ir skatuves pieredze.

Aija: — 2004. gadā piedalījos "Eirovīzijas" dziesmu konkursā. Tiku finālā, bet diemžēl paliku 10. vietā.

— Ko tu ieguvī no šīs piedalīšanās?

Aija: — Apguvu tehnisko pusi: līgumu slēgšana, tērpi, finanses...

— Jums abām katrā koncertā ir jauns tērps. Tos visus jums sagādā modes mākslinieks Dāvids. Kā jūs sadzīvojat ar tiem?

Aija: — Tā mums ir laba pieredze. Reizēm sanāk tā, ka sevi laužam, piespiežam vilkt mugurā to, kas varbūt... ne tik ļoti patīk. Tad ieejam konkrētā tēlā — iespējams, tādā veidā šie tērpi palīdz. Katrā ziņā Dāvids ir interesants puisis.

Vineta: — Visvairāk atmiņā palika minikleitas, kas negāja ciet... Tērpus, kurus vilksim mugurā, ieraugām tikai koncerta dienā.

— Daudzi fabrikanti jau izbalsoti. Kura visvairāk žēl?

Aija: — Man visvairāk žēl, ka izbalsoja Džolī. Viņa šova laikā ļoti mainījās uz labo pusi. Gan kā personība, gan arī vokālā ziņā.

— Man šajā "Fabrikā" ir viens otrs izteikts nefavorīts.

Vineta: — Iespējams, šis nefavorīts televīzijā tikai "iztaisās", bet patiesībā viņš ir labs un jauks cilvēks.

— Ko jūs abas darāt ārpus "Fabrikas"?

Aija: — Gandrīz neko! Nav laika. Vienīgais sapnis — kārtīgi izgulēties.

Vineta: — Turklāt tagad ir sesija. Eksāmeni un "Fabrika" — jau tas ir pārāk daudz. Man būs koncerts kopā ar Jāni Stībeli. Protams, atkal būšu bekvokāliste.

Aija: — Arī man ir koncerti ārpus šova. Decembris mūziķiem tāds pļaujas laiks... Arī iekavētās mācības jāsašeidz — mācos Kultūras akadēmijā.

— Vai jūsu mīļie un tuvie cilvēki nav neapmierināti, ka nepietiekami veltāt viņiem laiku?

Aija: — Mani tuvie cilvēki lielākoties satraucas par to, kā es izskatos.

Vineta: — Manējie tuvinieki saprot mani: viņi zina, ka tas ir mans darbs, un neko man nepārmet. Lielākā manu draugu daļa saistīta ar akadēmisko mūziku, un tā, protams, krasi atšķiras no populārās mūzikas. Tāpēc viņu viedoklis par "Fabriku" dažkārt... nav tik pozitīvs, kā varbūt gribētos.

— Varu iedomāties viedokļu skarbumu.

Aija: — Bet tas ir patiesi. Nu, nevar taču gaidīt, ka divos vai trijos mēnešos cilvēks var iemācīties dziedāt. Vismaz gadus desmit jāmācās.

— Ko darāt ārpus mūzikas?

Aija: — Izlasu kādu grāmatu... sirdsmieram.

— Un tā būtu?

Aija: — Piemēram, Kurta Vonnegūta "Kaķa šūpulis".

Vineta: — Kauns atzīties, pēdējā laikā pat minūte nav bijusi brīva. Pietrūkst laika pat smiekliem.

— Varētu tev piedāvāt izlasīt Džeroma "Trīs vīrus laivā". Smiesies arī pēc grāmatas izlasīšanas.

Vineta: — O, jā, tā ir lieliska grāmata!

Aija: — Vēl man patīk Darela grāmatas par zvēriņiem.

— Pašai arī mājās kāds zvēriņš?

Aija: — Jā, liels un resns kaķis Mika. Miļums!

Vineta: — Bet man ir daudz zvēriņu. Kaķi, suņi... un citi.

— Rīgā?!

Vineta: — Nē, Līvānos. Esmu latgaliete, un tur privātmājā dzīvo mana mamma un tētis kopā ar vecmammu un vectēvu. Par zvēriņiem... To jau nevar aprakstīt — paskaties sunim acīs, viņš tev visu pateiks.

Aija: — Man gan kaķi labāk patīk. Tik neatkarīgi un skaisti. Kaķi arī sarunājas ar cilvēkiem. Dažreiz pat bail paliek, cik viņi gudri...

— Vineta, vai tu dziedī latgaliski?

Vineta: — Protams! Lepojos ar to, ka esmu latgaliete.

Aija: — Esmu novērojusi, ka cilvēki, kas dzīvo tālāk no Rīgas, ir ļoti sirsnīgi un pretimnākoši, viņi prot uzmundrināt citus, bet tajā pašā laikā ir ļoti stingri un mērķtiecīgi.

— Pati esi rīdziniece?

Aija: — Jā, piedzimu Rīgā. Es arī ar to lepojos.

— Bet abas kopā — "Fabrikas" meitenes. Vismaz uz kādu laiku. Lai jums izdodas jūsu dziesma!